

Привід для прогулянки

Андрій Скрильник

Кохання.а потім вже спорт,
і спуски на скейті у яму,
і стогони ночі й аборт-
і вся вам дорога до храму.

Я довго мовчавти не міг
і блимати, зціпивши зуби,
бо взяв надто довгий розбіг,
щоб стрибнути весело й грубо.

Потужно. Розбився смітник,
собак перетерли на мило.
Хтось серце виковував з криг,
і з ними пішла моя мила.

Іронія звісно, слова
не вміють розтулити рота,
коли ще й дурна голова,
то з нього тече лиш блювота.

І слина.Проліг марфон
навколо ікон й самоварів,
спітнілий схилився до колон
і довго вдивлявся у хмари.

Я плакав. Зав'яла любов,
та далі подовжував бігти,
брав для розмов,
кусаючи пальці і локті.

Не знаю.Вже пізно змінить

на краще, та вже й недоречно,
хоч пам'ять вцепилась за мить
сказано, що аж не безпечно.

Я рухнув. Підлога-ніша,
свирбить прогулятися містом,
хоч знаю: її там нема
та все ж-це приємно й корисно.